

DAVID BARCLAY MOORE

DE
STERREN
ONDER
ONZE
VOETEN

1

Wat ik niet uit mijn kop kon krijgen, was de gedachte aan mijn cleane sneakers in hun ruwe, smerige handen. Wat ik niet uit mijn hart kon krijgen, was de steen die ik daar voelde, die alle levensvreugde had opgezogen. Vanwege die twee rotzakken die achter me aan zaten, maar meer nog omdat ik wist dat Jermaine er deze keer niet was om me te beschermen.

Hij zou nooit meer thuiskomen, nooit meer.

Mijn pa, Benny Rachpaul, had die sneakers voor me gekocht toen ik afgelopen zomer twaalf was geworden. Ik was niet van plan om ze te laten afpakken door die twee oudere jongens die nu op hun gemak door 125th Street liepen.

Dat zou vernederend zijn. Maar ik zou ook ongelooflijk op mijn kop krijgen van mijn moeder, als ze hoorde dat een paar *dudes* mijn schoenen hadden gepikt. En daarna zou papa Rachpaul hierheen rijden om hetzelfde te doen.

Ik zette de kraag van mijn blauwe parka recht op en liep

verder door 125th Street, maar nu wat haastiger. Ik hoorde hoe de jongens die me achtervolgden hun tempo verhoogden. Achter me knarsten hun voetstappen nu sneller op het ijs. Ook mijn hart klopte sneller.

De straten om me heen zagen er wél vrolijk uit. Vanavond werd de hoofdstraat van Harlem beschenen door mooie lichtjes en de hele tijd klonken er kerstliedjes uit luidsprekers. Vast bedoeld om de mensen wat meer in kerststemming te krijgen.

Maar voor mij was er niets, maar dan ook niets, waardoor ik ooit weer iets met kerst zou hebben. Ik was er klaar mee.

Klaar.

Klaar met alle kerstmuziek, kransen, versieringen en gelukkige feestdagen-shoppers. Een paar weken geleden had ik besloten dat ik nooit meer gelukkig zou zijn.

Want het was niet eerlijk.

Niet eerlijk om te worden beroofd van iemand van wie ik dacht dat hij de rest van mijn leven bij me zou blijven. Iemand die deze kerst bij me had moeten zijn, en bij nog heel veel andere Kerstmissen.

Ook was het niet eerlijk dat ik niet gewoon door 125th Street kon lopen zonder te worden belaagd. Ik haastte me over de stoep en keek eens naar de mannen die langsliepen. Allemaal ouder en de meesten van hen Zwart, net als ik. Ik was de jongste hier, en een van de weinigen die bang was om door deze straat te lopen.

Voor ons jonge *brothers* is een wandeling hier, zelfs op kerstavond, niet relaxed. Ik voelde me alsof ik mijn leven op het spel had gezet, *no joke*.

Die ouwe dudes leefden allemaal in een andere wereld.

Ik stak de straat over en glipte een cadeauwinkel op de hoek binnen. Breed grijnzend bleven mijn twee ‘maten’ buiten op me wachten. Een van hen zat op een brandkraan en zwaaide naar me met kromme vingers, alsof ik een peuter in een wandelwagentje was.

Ik zoog wat lucht door mijn tanden naar binnen en keek naar de man achter de balie.

‘Prettige feestdagen, jongeman,’ zei hij. ‘Kan ik je ergens mee helpen?’ Even flitste zijn blik naar buiten, naar de twee wachtende jongens. Hij fronste naar ze.

Ik zag ze weggaan en zuchtte opgelucht. De verkoper kantelde zijn kale hoofd opzij.

‘Ik heb een geweldig kerstcadeau nodig,’ zei ik. ‘Eén voor mijn moeder en nog één voor haar, eh... partner. En voor mijn vader. Maar ik heb niet veel geld.’

‘Lastminute-shoppers,’ zei hij, en glimlachte naar me. ‘Kom op. We gaan eens voor je kijken. Je boft dat we op kerstavond nog zo laat open zijn. Eigenlijk gaat 125th Street nu dicht.’

125th Street is een lange straat die begint bij de East River in de East Side van Manhattan en eindigt bij de Hudson-rivier in de West Side. De straat snijdt dwars door de wijk Harlem en hier zijn ook de belangrijkste winkels en bedrijven. Het Apollo Theater, het Adam Clayton Powell Building en het Studio Museum liggen allemaal aan de 1-2-5. Als Harlem een menselijk lichaam was, zou 125th het hart zijn, dat altijd blijft kloppen.

Ik weet niet wat de hersens van de buurt zouden zijn.

Terwijl ik snel terug naar huis liep, voelde ik opeens hoe zwaar de cadeaus waren die ik net in de winkel had gekocht. Mama en Yvonne zouden allebei blij zijn, hoopte ik. En papa ook, met zijn cadeau.

Maar het handvat van de tas sneed in mijn vingers.

En net toen ik de plastic tas in mijn andere hand overpakte, zag ik ze. Op die brede, geasfalteerde, ijskoude en toch modderige straat hadden de twee oudere jongens me weer in het oog gekregen. Ik ging nu nog sneller door 125th Street lopen, naar de St. Nick Projects, in de hoop dat ik de grens zou halen voordat ze me te pakken kregen.

Waar ik woon, draait alles om grenzen.

En territoriums.

En *crews*.

Als je in Harlem nog klein bent, kun je zo'n beetje overal naartoe gaan en alles doen wat je wilt, zolang je maar voorzichtig bent. Maar als je ouder wordt – ongeveer rond

mijn leeftijd, twaalf – dan verandert er wat.

Je kunt niet zomaar overal naartoe.

Je moet je zorgen gaan maken over crews. Crews zijn een soort clubs. Groepen jongens meestal, soms ook meisjes, die samen optrekken. Meestal voor hun plezier, maar ook voor bescherming.

En elke crew heeft een eigen territorium en zijn eigen buurt. En als je niet uit die buurt komt, of niet bij die gasten hoort, moet je daar wegblijven.

Toen ik jong was, had ik een vriend in 127th Street. Hij heette Cody. Samen speelden we graag *four square* of trefbal in East 127th, ook al woonde ik in de West Side.

Als ik Cody nu zie, en hij is bij zijn crew, dan zeggen we helemaal niks meer tegen elkaar. Hij kijkt me alleen vuil aan, alsof ik elk moment kan worden besprongen. Dat doet hij omdat we op verschillende plekken wonen, en nu veel ouder zijn.

Zo werkt dat met crews.

Dus toen ik vanavond eindelijk 125th verliet en op Eighth Av' aankwam, moesten de jongens die me achtervolgden wel stoppen. Er was geen wegversperring of zo. Als ze echt hadden gewild, hadden ze me kunnen blijven volgen in die straat, helemaal tot in de St. Nick Projects.

Maar als ze dat hadden gedaan, had iemand die gasten aangevallen.

Of erger.

‘Yo, alles goed, Lolly?’ zei Concrete tegen me toen ik het pad naar St. Nick op liep. We sloegen onze handen tegen elkaar. ‘Lolly Rachpaul,’ zei hij.

‘Hey, ‘Crete,’ zei ik tegen hem. ‘Alles goed met Day-Day?’

‘Alles goed,’ zei Concrete. ‘Dank voor het vragen. Alles goed met ma?’

‘Alles goed met haar,’ zei ik. ‘Vrolijk kerstfeest!’

‘Yo, man, ik vier geen Witte Jezus-dag meer!’ riep hij uit. ‘Dat is de feestdag van de Onderdrukker.’

Concrete was ongeveer dertig. Dat was zo’n tien jaar ouder dan Jermaine zou zijn geweest. We noemden hem ‘Crete. Ik wist niet eens zijn echte naam, en hij wist waarschijnlijk niet dat mijn echte naam niet Lolly was, zoals iedereen me noemde.

‘Sorry, man,’ zei ik tegen hem.

‘Crete woonde niet eens in St. Nick, maar hing wel altijd rond op de grote binnenplaats, waar hij wiet verkocht. Zolang ik me kon herinneren stond hij op die binnenplaats. Hij was dealer, oftewel ‘straatapotheker’.

Ik woonde in de St. Nicholas Houses, ook wel bekend als de Projects. Daar waren we met z’n allen één grote familie. En net als in een echte familie heb je mensen met wie je cool bent en anderen die je niet kunt uitstaan, of die altijd problemen veroorzaken.

Zo was het ook in de St. Nick Projects.

Hier was ik thuis.

Ik kwam aan bij het gebouw waar ik met mijn ma woonde, liep door de kapotte deur en nam de trap, want ook de lift was dood. Nooit repareerde de stad iets.

Zes verdiepingen omhoog lopen!

Zo halverwege werd het donker in het trappenhuis, waar de lampen waren doorgebrand. Dus moest ik voorzichtig zijn met die trappen.

Door de duisternis richtten mijn hersens zich meer op geuren, voornamelijk de geur van pis. Maar dat wende, die pislucht.

Ik tilde mijn voet op en raakte iets. Iets groots en bonkigs. De grote bonk schrok en beukte tegen mijn been.

Ik deinsde achteruit en viel bijna van de trap. Toen zag ik dat de grote bonk Moses was. Een ouwe dronken kerel. Als het buiten heel koud was, zoals vanavond, sliep hij soms op de trap.

Totdat de *kids* hem wegjoegen.

Of de politie.

‘Vrolijk kerstfeest, ouwe dronkenlap,’ zei ik tegen hem.

‘Wat meer respect, jongen!’ riep hij me achterna. ‘Ik ben geen dronkenlap. Ik zuip maar twee keer per jaar...’

‘Ja, ik weet het, Moses. Als je jarig bent en als je niet jarig bent.’

Die grappen van hem. Ik kende ze allemaal.

In het donker klonk de kakelende heksenlach van Moses
terwijl ik doorliep naar boven.